

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Бургас, 25.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кирил Гр. Стоянов

Членове: Десислава Д. Щерева
Даниел Н. Марков

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора Й. М. Г.
като разгледа докладваното от Даниел Н. Марков Наказателно дело за възобновяване № 20222000600179 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 424, ал. 1, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. Образувано е по искане на осъденото лице Я. М. Б., за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 149/2017 г. по описа на Районен съд – Ямбол и ВНОХД № 178/2021г. по описа на Окръжен съд-Ямбол.

В искането се релевират всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК (нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание) за възобновяване на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Развити са доводи за допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения, засягащи правото на защита на осъдения, като се твърдят нарушения на чл.12, чл.15, чл.55, чл.94, чл.271,чл.297 от НПК, тъй като делото е разгледано и решено в отсъствие на подсъдимия и на защитника му, независимо от изричното изявление на подсъдимия, че желае лично да участва в процеса и отказа му делото да бъде разгледано в негово отсъствие при условията на чл.269 от НПК, в резултат от което той е бил лишен от правото на последна дума и от възможността да изрази своето отношение към обвинението. Оплакването за нарушение на

материални закон се свързва с отказа на въззивния съд да приложи чл.9, ал.2 от НК, макар че осъдения е предприел необходимите действия за възстановяване на правоспособността му, преминал е шофьорски курс, медицински преглед и психологическо изследване и му е издадено и СУМПС № 283168970 от 13.12.2016г. след заплащане на дължимите глоби. Счита , че с оглед разпоредбата на чл.154, ал.4 вр. ал.3 и ал.1 от ЗДвП, към датата на инкриминираното деяние 03.09.2016г. той е бил правоспособен водач, а извършеното от него макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно или обществената му опасност е незначителна. Отделно излага съображения за несъставомерност на деянието, тъй като осъденият не е подписвал наказателно постановление от 17.07.2015г. за извършено нарушение на 22.05.2015г., за което се позовава на отразеното в писмото на СДВР Отдел „Пътна полиция” № 133200- 62107/12.06.2019 г., че в едногодишен срок от 03.09.2016 г. до 03.09.2015 г., т.е. една година назад за същото лице няма връчени и влезли в сила наказателни постановления, а заключението на графическа експертиза, която е установила авторството на положения в същото постановление подпис било неправилно приетото от решаващите съдилища. Твърди се, че графическата експертиза е необоснована и неточна, защото е извършена от копие на наказателното постановление и защото са налице явни разлики между подписа, положен в същото постановление и всички останали подписи, участвали като сравнителен материал.

Оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание се аргументира с неправилно отчитане на обремененото му съдебно минало, което осъденият намира за несъотносимо към воденото наказателно производство, каквото значение счита че имат и издадените му наказателни постановления и фишове, за нарушения при управление автомобил, ползван от друго лице. Твърди се, че съдебния състав не е отчел всички смекчаващи отговорността обстоятелства, за които има доказателства по делото, а на отегчаващите е придал значение, което те нямат. Въззивната инстанция не била обсъдила предоставените по чл. 301, ал. 4 от НПК правомощия относно възможността за налагане на предвидените в други закони административни санкции в т. ч. и по чл. 78а от НК. Част от горе изложените доводи са послужили за обосноваване в искането и на оплакването за постановена от

незаконен и предубеден състав на ЯРС първоинстанционна присъда.

Иска се отмяна на присъдата и прекратяване на наказателното производство в предвидените от закона случаи, в т.ч. и по чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК или алтернативно - делото да се върне за ново разглеждане на първата или въззивната инстанция за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон и с цел гарантиране на справедлив процес, в т.ч. за прилагане на чл. 78а от НК или за намаляване на наложените наказания с приложение на чл. 55 от НК.

В съдебно заседание пред Апелативен съд - Бургас осъденият Я. Б. не се явява, не намерен на посочения от него адрес.

Упълномощеният му защитник - адв.М.Х., поддържа искането за възобновяване, ведно с наведените в него касационни основания и изложените в тяхна подкрепа съображения. Моли същото да бъде уважено, наказателното производство да бъде възобновено и делото върнато за ново разглеждане с изрични указания да бъде дадена възможност Б. да участва в производството като самостоятелна страна.

Неговата майка И.Б. - упълномощена по реда на чл. 91, ал. 2 от НП, поддържа изцяло изложеното от адв. Х., като акцентира върху отразената в писмото, изпратено от КАТ, липса на връчвани и влезли в сила наказателни постановления срещу осъдения в едногодишен срок, което обстоятелство не е било взето предвид при разглеждане на делото от решаващите съдилища.

Пред настоящата инстанция прокурорът от Апелативна прокуратура - Бургас изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване и предлага същото да бъде оставено без уважение. Излага доводи, че по делото е безспорно доказано както от обективна, така и от субективна страна, че подсъдимият е осъществил престъплението по чл.343в, ал.2 от НК. Намира, че наложените наказания не се явяват явно несправедливи и при отмерването им са отчетени всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, като са съобразени обремененото съдебно минало на молителя и многократното му санкциониране по административен ред за нарушения на ЗДвП. Намира, че законосъобразно ЯОС е приел, че представените от подсъдимия и неговия защитник болнични листи, не предполагат невъзможност от явяване в съдебно заседание, за което са били редовно уведомени. Направеното възражение за нарушено право на

защита, без да е било положено усилие за упражняване на това право, намира за голословно и неоснователно. Предлага искането на осъдения Б. и неговата защита за отмяна по реда на Глава XXXIII на въззивното решение на ЯОС, с което е изменена присъда на Районен съд – Ямбол да бъде отхвърлено като неоснователно.

Бургаският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличието на основанията за възобновяване, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Същото е подадено от процесуално легитимирано лице, в срока по чл. 421, ал. 3 от НПК. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, при посочени основания по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК.

Разгледано по същество, искането е неоснователно. Съображенията за това са следните:

С присъда № 4 от 08.01.2020 г., постановена по НОХД № 149/2017 г. по описа на Ямболския районен съд, подсъдимият Я. М. Б. е бил признат за виновен в това, че на 03.09.2016 г. в 22.30ч. в гр.Ямбол по ул.„Николай Петрини“ до кръстовището с ул. „Преслав“, в посока към ул. „Г.Дражев“ е управлявал МПС лек автомобил „Мерцедес Ц 430 Л“ с рег.№ ** **** **, без да притежава съответното свидетелство за управление на МПС, в едногодишен срок от наказването му по административен ред с НП №15-4332-013637/17.07.2015г. на Началник отдел ПП при СДВР, влязло в сила на 23.12.2015г. за управление на МПС, поради което и на основание чл.343в, ал.2 вр. чл. 54 от НК му наложил наказание една година и шест месеца лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален „общ“ режим, както и глоба в размер на 1000лева. Със същата присъда на основание чл.343г от НК Б. е лишен от право да управлява МПС за срок от три години. На подсъдимия са били възложени разноските по делото.

С въззивно решение № 92 от 02.11.2020 г., постановено по ВНОХД №25/2020 г. по описа на Ямболския окръжен съд, присъдата е изменена, като наложеното наказание лишаване от свобода е намалено от една година и шест месец на една година, а наказанието глоба от 1000 на 600 лева. Отменено е наложено наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от три

години на основание чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК. В останалата част присъдата е потвърдена.

По искане на осъдения Я. Б. за възобновяване на ВНОХД № 25/2020 г. по описа на Окръжен съд – Ямбол пред ВКС е било образувано н.д. №135/2021г. по реда на Гл. XXXIII. С решение №75 от 11.05.2021г. по същото дело ВКС е оставил искането без уважение и изпратил делото на БАС за произнасяне по искането с правно основание чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

Със свое решение №31 от 12.07.2021г. по НДВ №100/2021г. г. БАС е възобновил производството по ВНОХД №25/2020г. по описа на ЯОС, като е отменил постановеното решение № 92/02.11.2020г. и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

След възобновяването първоинстанционната присъда е била обект на повторен въззивен контрол от ЯОС по образуваното ВНОХД №178/2021г., приключило с решение №19, постановено на 01.04.2022г. С въззивното решение присъда № 4 от 08.01.2020 г. по НОХД № 149/2017 г. по описа на ЯРС е била изменена, като наложеното наказание лишаване от свобода е намалено от една година и шест месец на една година, а наказанието глоба намалено от 1000 на 600 лева. Присъдата е отменена в частта ѝ, с която на основание чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК на подсъдимия е наложено наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от три години и потвърдена в останалата ѝ част.

В искането за възобновяване се сочат основания по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК - неправилно приложение на материалния закон, съществени процесуални нарушения при съдебното разглеждане на делото, както и явна несправедливост на наложеното на осъдения Я. Б. наказание.

1. Доводите в полза на соченото основание за възобновяване на наказателното производство по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК могат да се обобщят в две основни групи – първата, обхващаща твърденията за ограничаване на правото на защита на осъдения в хода на въззивното производство и втора, свързана с оплаквания за нарушения в аналитичната дейност на съда по оценката на доказателствата.

1.1 Преди всичко, неоснователно е възражението за допуснатото нарушение на процесуалните правила при разглеждане на делото от

въззивния съд, поради провеждане на съдебното заседание на 16.02.2022 г. в отсъствие на подсъдимия Б. и неговия упълномощен защитник.

Правото на лично участие е съществен елемент от правото на справедлив процес, прогласен в чл. 6 от КЗПЧОС. Разпоредбите на чл. 15, ал. 1 - 3 и чл. 55, ал. 1 от НПК гарантират в пълен обем правото на участие на обвиняемия, респ. подсъдимия, във всички стадии на наказателния процес, включително и във въззивното производство. Съгласно чл. 329, ал. 2 от НПК неявяването на страните без уважителни причини във въззивното съдебно заседание по дела от общ характер, с изключение на прокурора, не е пречка за разглеждане на делото. Текста на тази норма е изцяло съобразен диспозитивния характер на правото на защита. Необходимо е да е налице само редовно призоваване на подсъдимия, а участието му - лично и/или чрез процесуален представител, е въпрос на негова преценка и решение. Когато отсъствието му е по неуважителни причини, чрез неявяването си, след като е бил редовно призоваван, подсъдимият демонстрира отказа си да упражни правото на лично участие и защита в процеса.

По този повод БАС няма как да не отрази и констатацията си, че по ВНОХД № 178/2021г. на ЯОС са били насрочени 6 съдебни заседания и проведени пет от тях и че подсъдимият не е участвал лично в нито едно от тези заседания, както не са се явявали и упълномощените от него защитници – първоначално адв.Д., а след това и заменилия го адв. Х., макар всеки от тях да е знаел за предстоящото заседание. Аналогична е била процесуалната ситуация при предходното въззивно производство, в което единствения път, когато делото е било отложено не по причина, свързана с упълномощения защитник, е била депозирана молба от подсъдимия за отлагане, поради съмнение на личния му лекар за заразяване с Ковид -19(л.36 от ВНОХД№25/20 на ЯОС). Заявено в същата молба представяне на удостоверителен медицински документ в следващото съдебно заседание не е реализирано до приключване на същото дело.

По ВНОХД№178/2021г. на ЯОС призоваванията на подсъдимия са били извършвани от РД „Охрана“ - София, като видно от представените докладни записки при нито едно от посещенията той не е бил намерен на адреса, на който би следвало да е поне по време на изолация, според 2-те издадените му предписания – л.52 и л.132 от ВНОХД№178/2021г.на ЯОС. По

същата причина не са били изпълнени и постановените две принудителни довеждания на подсъдимия за съдебните заседания на 01.12.2021г. и за 19.01.2022г. Поради неявяването му по неуважителни причини на съдебните заседания на 10.11.2021г. и 01.12.2022г. съдът му е наложил глоби от по 500лв. За всяка от посочените дати подсъдимият е представил ден преди заседанието молба за отлагане, придружена с болничен лист, съответно № E20213043088 с диагноза „Навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена“ с предписан му домашен –амбулаторен режим и № E20213306391 с диагноза „скъсване на ставните връзки на ниво глезен и стъпало“ с домашен амбулаторен режим, без отбелязване, че заболяването му не позволява явяването му. Преди всяко заседание за разглеждане на делото (без последното на 16.02.2022г.) подсъдимият е депозирал молби за отлагането му, различаващи се единствено по посочваните различни причини за това и по документа, на който се позовава, но с еднообразно заявени искания да участва лично в процеса и да ползва адвокат по свой избор, да не се провеждат съдебни заседания в негово отсъствие и делото да не бъде разглеждано при условията на сл.269 от НПК. Още на второто поред заседание на 07.10.2021г., при отлагане на делото, ЯОС е уведомил подсъдимия да организира защитата си, както и че ще му бъде осигурен и служебен защитник, за какъвто е била назначена адв.Кавалджиева в следващото заседание на 10.11.2021г..

За последното по делото заседание – на 16.02.2022г., призоваването на подсъдимия е надлежно и редовно, което е видно от приложената призовка на л. 118 от ВНОХД№178/2021г.на ЯОС. Призовката е връчена на 19.01.2022 г., на неговата майка, която е поела задължение да я предаде. Така изпълнената процедура удовлетворява изискванията на чл. 180, ал. 2 от НПК. Отново ден преди заседанието е била депозирана молба от защитника му – адв.Х., за отлагане на делото за друга дата , защото двамата с подсъдимия били в обективна невъзможност да се явят, поради заболяванията си. Приложени са два болнични листа за отпуск по болест на подсъдимия при домашен-стаен режим, първият за 10 дни- до 13.02.2022г., а вторият до 17.02.2022г., според които подсъдимият е с диагноза „мозъчна аневризма без руптура“. Приложени са и медицински документи за прегледи и заболявания на защитника.

Мозъчната аневритмия категорично не е възпрепятствала подсъдимия да се яви в съдебно заседание, както много ясно е било посочено от двамата

лекари - невролог и неврохирург в заключението по изготвената СМЕ (л.158-л.159 от НОХД № 149/2017 г.на ЯРС), както и от отговорите им по повод разглеждане на делото в разпоредително заседание (дори без се коментира преценката им за проведеното МТР за установяване на посочената диагнозата, а така също и възможността за нейното протектиране и защита с медикаментозна превенция). Посочената причина за неявяване на подс.Б. не е с характер на обективно съществуваща невъзможност.

Представеното от защитника „медицинско направление/искане за“ с отразени в него диагноза „пневмония в дясно“ и домашно лечение не установяват по реда на чл.103 , ал.3 от ЗЗ и чл.18, ал.2 от Наредбата за медицинската експертиза невъзможността ѝ да се яви пред органите на съдебната власт. Посоченото заболяване е различно от това, за което е определена 50% трайно намалена работоспособност на адв.Х. и не е от съпътстващите го в приложените документи, поради което и не е налице невъзможност за издаване на болничен лист за временна неработоспособност (вж.чл.12,т.6 от същата наредба), както се сочи в депозираната от нея молба.

Окръжният съд е констатирал, че подсъдимият е бил редовно призован и не се е явил без да е налице обективна невъзможност, а и присъствието му не е било задължително, предвид повдигнатото му обвинение. В конкретния казус, съдът не е бил задължен отново да отложи съдебното заседание и законосъобразно е провел същото в негово отсъствие. Правото на подсъдимия на лично участие не е нарушено, доколкото съдът е процедирал в рамките на закона.

Действително участието на подсъдимия в провеждания срещу него процес е гарантирано от закона право, но упражняването му зависи от неговата воля. Когато съдът е изпълнил задължението си да прояви активност за осигуряване в пълен обем на възможността на подсъдимия да участва в производството, като многократно е отлагал делото , макар и да не са били налице уважителни причини, направил е всичко необходимо своевременно да го призове за всяко съдебно заседание, но той не се възползва от нея по лични съображения за начина, по който да упражнява правата си, съдът не може да бъде упрекнат, че е нарушил това му право. Несъмнено, всякакви действия и/или бездействия, насочени към отлагане във времето на провеждането на наказателното преследване срещу него и сочещи на

недобросъвестно поведение на подсъдимия, са недопустими, защото влизат и в конфликт с уреденото в чл. 22 от НПК изискване за разглеждане и решаване на делата в разумен срок. Преценката за наличието на недобросъвестно процесуално поведение, следва да се извършва във всеки конкретен случай и в конкретната ситуация преценката на ЯОС, че чрез злоупотреба с процесуални права се цели избягване на наказателна отговорност, е била правилна.

Не е налице нарушено право на защита и поради неучастие в производството пред ЯОС на адвокат Х.. Вярно е, че тя е била упълномощен защитник на подсъдимия и че защитата по избор следва да бъде предпочетена пред защитата по назначение, но изборът на защитник от страна на обвиненото лице не се реализира само със сключването на договор за правна помощ и заплащането на дължимото адвокатско възнаграждение. Особеното в случая е, че с поведението си подсъдимият не е реализирал предоставената му възможност да осигури защитата си чрез реално встъпване в наказателното производство на избрания от него защитник и присъствието му в съдебно заседание, което от своя страна води до увреждане на чужди права и законни интереси, в т.ч. и на публичния интерес от своевременно и ефективно наказателно правораздаване. Затова, законодателят е възложил по силата на чл.22, ал.1 от НПК на съда, като осъществяващ функциите по ръководство в съдебната фаза, да разглежда и решава на делата в „разумен срок“, респективно , да вземе всички допустими мерки за недопускане на неоправданото забавяне на процеса. Когато упълномощеният защитник, макар и редовно призован, не се явява пред държавния орган, пред който се провежда процесуалното действие, установеният от международните договори стандарт не изисква задължително отлагане на делото, стига да бъде осигурено участието на служебен адвокат, както е било сторено и в случая в съдебно заседание още на 10.11.2021г. При това явяването във въззивно заседание на назначения защитник не е елеменирало правото на подсъдимия да се защитава лично или правото му да ползва услугите на избран и упълномощен от него защитник, стига добросъвестно да реализира явяването му пред съда. Участието на служебно назначен защитник с пълните права на упълномощения защитник не уврежда, а обслужва правата и законните интереси на подсъдимия и се явява пропорционална и правно обоснована мярка за осигуряване на процесуалната дисциплина и обслужва публичния

интерес за своевременно и ефективно наказателно правораздаване – чл.31, ал.4 от Конституцията; п.1 от Решение № 10 от 28.09.2010 г. на КС по к. д. № 10/2010 г. и посочената в него практика на ЕСПЧ. В случая няма основания да се приеме, че при разглеждане на делото съдилищата са допуснали процесуално нарушение, довело до ограничаване на правата на осъденото лице и на неговата защита.

1.2. Освен довода за неприложение на чл.9, ал.2 от НК, останалите ангажирани доводи за наличие на отменителното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК представляват по същество оплаквания, че възприетата фактическа обстановка не съответствала на събраните по делото доказателства и за недоказаност на обвинението, включително за неговото авторство. Те обаче са относими към обосноваването на фактическите изводи на съдебни инстанции, която не е касационно основание по чл. 348, ал. 1 от НПК.

Допустимите рамки на настоящия контрол се простират до спазването на процесуалните правила, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение на решаващите предходни инстанции при установяване на обстоятелствата, относими към предмета на доказване. Именно и само в този аспект настоящият състав разглежда втората група оплаквания, въведени с искането за обосноваване на основанието по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК.

Не са допуснати нарушения на процесуалните правила при приемането и оценката на заключението на съдебната графическа експертиза, изпълнена по уважено от ЯРС искане на защитата на подсъдимия. Преценката на първоинстанционния съд за липса на необходимост от назначаването на повторна тройна графическа експертиза е правилна и се споделя от настоящия състав. Това е така, защото от устните разяснения на вещото лице в съдебното заседание пред ЯРС се установява, че използваните от него сравнителен анализ между обекта на изследване и сравнителния материал като обем и качество е бил достатъчен за изготвяне на експертно заключение. Съгласно чл. 149, ал. 2 от НПК вещото лице може да откаже да даде заключение, когато материалите, с които разполага не са достатъчни, за да си състави обосновано мнение. В настоящият случай, експертът не само не е отказал да даде заключение, но и видно от протокола от проведеното съдебно заседание експертното заключение е защитено убедително при разпита на

вещото лице в присъствието на страните. Експерта в областта на почерковото изследване е дал подробни разяснения относно използваната методика, като е отговорил на всички въпроси, интересувачи съда и страните по делото, обсъждайки много подробно резултатите от сравнението на общите и частни признаци и съпоставяйки отделните елементи във вариативността на подписите на подсъдимия в ползваните материали - копие на наказателното постановление и сравнителни образци, намиращи се в кориците на съдебното и досъдебното производство, които са били достатъчни, за да се обоснове категорично мнение и да се даде пълно и точно писмено заключение. Следва да се отбележи, че изцяло в правомощията на решаващия съд е преценката дали да допусне или откаже събирането на поискани от страните доказателства или извършването на допълнителни процесуално следствени действия, като задължително условие е съдебния акт, с който се допускат или отказват доказателства, да бъде мотивиран. Прочитът на съдебния протокол от 08.01.2020г. по НОХД № 149/2017 г. сочи, че първоинстанционният съд ясно е мотивирал основанията, поради които е отхвърлил искането за назначаването на повторна тройна съдебно-графическа експертиза. Трябва също да се отбележи, че макар това възражение в настоящото искането да се отнася до обосноваността на приетото експертно заключение, защитникът на осъдения не е подновил искането си за назначаването на повторна графическа експертиза нито във въззивната жалба и допълнението към нея (л.44 от ВНОХД №25/20 на ЯОС), нито в съдебното заседание пред ЯОС, както се твърди в пледоарията на защитника в настоящото производство. Също така без потвърждение в материалите по делото остава и твърдението в искането за възобновяване, че съдебният състав не бил уважил и направеното искане за повторна медицинска експертиза, защото такова искане изобщо не е било правено.

На следващо място, правилно съдилищата не се ценили отразеното в писмото на СДВР, Отдел „Пътна полиция” № 133200- 62107/12.06.2019 г., че в едногодишен срок от 03.09.2016 г. до 03.09.2015 г., т.е. една година назад, за подсъдимия няма връчени и влезли в сила наказателни постановления (л.204 от НОХД № 149/2017 г. на ЯРС). Така записаното е неточно обобщаване на данните, съдържащи се в приложените към същото съпроводително писмо справка за водача и завереното от служителя копие на наказателно постановление №15-4332- 013637/17.07.2015г. на Началник отдел ПП при

СДВР, напълно съответстващо на неговия оригинал, приложен на л.244 от същото съдебно дело. Именно данните от тези приложения, в противоречие с отбелязаното в писмото, разкриват категорично, че на 15.12.2015г. на осъдения Б. е връчено посоченото наказателно постановление, което и е влязло в сила на 23.12.2015г., т.е. близо девет месеца преди датата на инкриминираното деяние - 03.09.2016г.

Не е основателно оплакването за допуснато от съдилищата нарушение, свързано с цененето на показанията на свидетелите Ч. и В., които се явявали неточни и непълни, защото според приложеното към искането за възобновяване копие на свидетелство за регистрация част I, притежавания от осъдения лек автомобил „Мерцедес С 430 Л“ с рег. № ** **** ** бил на цвят тъмно син металик. Действително показанията на двамата полицейски служителя също са послужили за изграждане на фактическата обстановка по делото, защото това са лицата извършили проверката около 22:30ч. на 03.09.2016г. и показанията им съдържат доказателствени факти по отношение на извършването ѝ и на начина на установяване на самоличността на водача, който не е представил никакви документи, а така също и на установяването на факта на отнетото му СУМПС. Обстоятелството, че свид. Ч. е твърдял, че проверявания автомобил е бил черен, докато свид.В. е казал, че е бил тъмен на цвят, не внася никакво съмнение относно авторството на деянието, марката и софийската регистрация на превозното средство.

Следващото оплакване за непроверени статистически данни за брой нарушения на ЗДвП и установяване, че се касае за управление на фирмен автомобил и за управление на предоставен от осъдения автомобил на трето лице, също е неоснователно, защото твърдяното обстоятелство е извън предмета по чл.102 от НПК. В случая е от значение единствено факта, че именно осъдения Б., като нарушител, е бил субект на ангажираната административно-наказателна отговорност, с всички последици от това, включително и с очакваната реализация на предупредителната и превъзпитателна цели на наложените административни наказания. Това обстоятелство, както и основанията за налаганите административни санкции, се установяват от приложената справка за водача.

Настоящият със не намира да е допуснато каквото и да е процесуално нарушение от категорията на съществените, което да е основание за

възобновяване на наказателното производство.

2. Няма нарушения и на материалния закон, доколкото деянието е квалифицирано правилно по чл. 343в, ал. 2 от НК. При правилно установени факти от кръга по чл. 102 от НПК, ЯРС и въззивната инстанция са им дали вярна правна оценка. По делото е безспорно, че към времеизвършване на инкриминираното деяние на 03.09.2016 г. 1) на подс. Б. не му е издавано СУМПС; 2) че с НП №15-4332- 013637/17.07.2015г., влязло в законна сила на 23.12.2015г. е бил наказан по административен ред за управление на МПС без свидетелство за управление и 3) че на 10.06.2015 г. подсъдимият е положил успешно изпит за възстановяване на категория –протокол 1592, а на 13.12.2016г. му е издадено СУМПС№283168970. Тези обстоятелства са елементи от състава на престъплението и тяхното съзнаване, както и насочеността на поведението на дееца, обосновават извършването на деянието при пряк умисъл.

Поддържаната от молителя и защитата му трактовка на „правоспособността“ по смисъла на чл. 150 и 150а от ЗДП не изключва съставомерността на деянието. Въпросът за правоспособността на водачите на МПС и за условията и реда за издаване на СУМПС вече е бил обсъждан от апелативната инстанция по повод отхвърлено оплакване за несъставомерност на деянието от субективна страна при предходното искане на молителя за възобновяване –л.18 от НВОХД №100/2021г. на БАС, поради което напълно неоснователно се търси пререшаването му.

Убедително е аргументирано от въззивния съд становището за неприложимост на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК, отчитайки, спецификите на конкретното деяние и личността на дееца, които не разкриват малозначителност или явна незначителност на обществената опасност. Последният извод правилно е обоснован със съдебната биография на подсъдимия, данните за която се съдържат в справката за съдимост(л. 22-л. 27 от досъд.п.), от която се установява, че той е осъждан многократно за престъпления, в т.ч. последните пет са за други престъпления по чл.343в, ал.2 от НК, както и със справката за нарушения по ЗДвП(л. 206-л.215 от НОХД № 149/2017 г. на ЯРС), сочеща на системно незначително нарушение на правилата за движение по пътищата, за които е наказван с глоби, въз основа на влезли в сила 84 броя наказателни постановления, освен последното, което обуславя

съставомерността на разглежданото деяние. Степента на обществена опасност на дееца е завишена, като този извод не се променя от данните за успешно положен изпит за възстановяване на правоспособност като водач на МПС и за трудовата му активност, отчетени като смегчаващи обстоятелства. Правилна е преценката на ЯОС, че деянието само по себе си също не разкрива по-ниска от типичната за този вид степен на обществена опасност. Цитираната съдебна практика в искането касае различна проблематика и не предполага промяна в направените изводи за съставомерност на деянието по чл. 343в, ал. 2 от НК, което с оглед данните за личността на осъдения Б. не позволява преквалифицирането му като административно нарушение и определянето на административно наказание по чл. 177, ал. 5 от ЗДвП, а предходните му осъждания възпрепятстват приложението на чл.78а от НК. След като въззивният съд е изложил ясни мотиви защо поведението на подсъдимия се явява престъпление, покриващо престъпния състав по чл. 343в, ал. 2 от НК, то не е нужно да излага изрични съображения защо не е упражнил провомощията си по чл.336, ал.1,т.4 и по чл.337, ал.1,т.4 от НПК.

3. Изложеното по-горе е достатъчно за да опровергае и следващото възражение в искането за несъотносимост на „обремененото съдебно минало“ и наложените административни наказания към воденото наказателно производство, който е единственият развит довод в подкрепа на заявената явна несправедливост на наказанието.

Действително, съпоставката на наказуемостта на престъплението по чл.343в, ал.2 от НК с тази на останалите престъпления против транспорта, сочи на установена от законодателя една относително по-ниска степен на обществена опасност на това престъпление. Конкретната обществена опасност на извършеното от осъдения Б. се отличава с особености, надхвърлящи обичайната обществена опасност на престъпленията от този вид, защото е последната от повтарящите се криминални прояви, след като вече пет пъти е бил осъждан за престъпления по чл.343в, ал.2 от НК, извършени в периода 2012г.- 2014г., без да е реабилитиран и въпреки че част от тях са в отношение на реална съвкупност. От друга страна, както вече бе отбелязано, многократното предходно санкциониране на водача Б. по административен ред, макар и със значителна давност, дава основание за извода, че той е с трайно установени навици на negliжиране на установените в страната правила за движение по пътищата. Вярно е и заключението на

въззивния съд, че санкционирането на дееца по административен ред не е постигнало необходимия поправителен и превъзпитателен ефект. Такъв ефект не е бил постигнат и от ангажираната до момента наказателна репресия.

Отправеното в искането оплакване, че при определяне на наложените наказания съдебния състав не е отчел всички смекчаващи отговорността обстоятелства, а на отегчаващите е придал значение, което те нямат, не е скрепено с никакви конкретни доводи.

За деянието по чл. 343в, ал. 2 от НК законът предвижда наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от 500 до 1 200 лева. В тези рамки, след като е отчел и оценил адекватно всички доказани обстоятелства по чл. 54 от НК от значение за индивидуализацията на наказателната санкция, от една страна, а от друга - забраната за влошаване положението на обжалвания подсъдим, ЯОС законосъобразно е приел, че определените на подс.Б. следва да му бъдат коригирани до намалените размери, определени с отмененото въззивно решение № 92 от 02.11.2020 г., постановено по ВНОХД № 25/2020 г. по описа на ЯОС, а именно - една година „лишаване от свобода“ и „глоба“ в размер на 600 лева. Отстранено е било неправилното приложение на чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК. Наличните смекчаващи отговорността обстоятелства не са достатъчни за приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК, тъй като не са нито многобройни, нито някое от тях е с изключителен характер и в този смисъл наложеното на осъдения Б. наказание не е очевидно несъответно по смисъла на чл.348 ал.5 т.1 от НПК. От данните по делото не се установяват и предпоставки за смекчаване на наказателна отговорност, поради което и всяка проява на по-голямо снизхождение чрез удовлетворяването на алтернативно поставената претенция за ангажиране на наказателната му отговорност с приложение на чл.55 от НПК, би била незаконосъобразна и неоправдана.

4. Последното оплакване на осъдения е за воден срещу него несправедлив процес, което се свързва и допълнително с твърдения за предубеден съдебен състав на ЯРС. Следва да бъде направено уточнението, че доводите за предубеден първоинстанционен състав в искането за заимствани от допълнителното възражение на защитника по ВНОХД № 25/2020 г. по описа на ЯОС, като са били предмет на обсъждане както в редовния инстанционен контрол по същото въззивно дело, така и в предходното производство по

НДВ №100/2021г. на БАС и основателно отхвърлени, поради което макар и необсъждането им в постановеното от ЯОС на 01.04.2022г решение №19 по ВНОХД№178/2021г. да е пропуск на въззивната инстанция, той не води до отсъствие на решаващи мотиви по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1, вр. ал. 1, т. 2 НПК.

Голяма част от доводи в подкрепа на твърдяната предубеденост на състава на ЯРС са същите, с които в искането се обосновават останалите оплаквания на осъдения и съображенията за тяхната неоснователност са изложени по-горе по п.п.1,2,3 в настоящото изложение, поради което е нужно да се преповтарят. Допълнителните конкретни оплаквания настоящият състав също намира за неоснователни, поради следното:

Вземането на мярката за неотклонение задържане под стража в съдебно заседание на 06.11.2019г. по НОХД№149/2017г. е било по повод процесуалното поведение на осъдения Б. и в така постановеното протоколно определение не са били засегнати въпроси по същество на спора и предреждаване на вина, не са налице и каквито и да било други доказателства за наличие на основания по чл. 29, ал. 2 от НПК. Видно от определение №436 от 16.12.2019г. на ЯОС по ВНЧД №335/2019г., налице е не забавяне на ЯРС в администрирането на частната жалба срещу наложената мярка за неотклонение, а неосъществен контрол от първоинстанционния съд за нейната редовност и в частност за подаването ѝ извън законово регламентирания срок за обжалване, което е наложило последващото ѝ връщане. В случая липсва поведение на председателя на състава на ЯРС, което да е в разрез с процесуалния закон и което би могло да се интерпретира като проява на предубеденост или заинтересованост от изхода на делото, затова правилно направеното от защитата в съдебно заседание на 08.01.2020г. искане за отвод не е било уважено. Впрочем, аргументирайки предубедеността на ЯРС с вземането на мярка за неотклонение, молителят пропуска, че същата мярка за неотклонение фактически не е била изпълнена, а в последното по делото заседание е и била отменена от същия съдебен състав – л.276 от НОХД№149/2017г. на ЯРС.

Изготвената съдебно - графическа експертиза не демонстрира тенденциозност у съдебния състав, защото както бе посочено по-горе, тя е назначена и изпълнена в резултат на уважено доказателствено искане на

защитника на подсъдимия, а отказът да бъде назначена повторна такава е правилен, ясно мотивиран и съобразен със събрания до момента доказателствен материал.

Твърдението за „безмотивно“ налагане на наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и шест месеца, надхвърлящо в пъти поисканото от прокурора, категорично се опровергава от прочита на мотивите към първоинстанционната присъда. ЯРС в същите мотиви, отговаряйки на въпросите по чл.301, ал.1, т.4, т. 6 от НПК, е посочил своите съображения за така отмерените наказания на осъдения. Дейността по определяне на наказанието е в правомощията на решаващия съд и той не е длъжен да приеме всяко отправено предложение на страните. Упражнявайки това си правомощие, съдът се ръководи от правилата по Гл.V от НК и не е необходимо да излага в мотивите си съпоставка между своята преценка и тази на страните. В случая, такава съпоставка и не би могла да бъде извършена, защото от пледоарията на прокурора пред ЯРС изобщо не става по какви правила и с отчета на кои обстоятелства е предложен размер от шест месеца лишаване от свобода, както и наказание по чл.343г от НК.

Неправилното приложение на закона, допуснато от ЯРС с налагане на предвиденото по чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК лишаване от право да управлява МПС, е проява на спорна съдебна практика и не следва да се оценява като негативна тенденциозност на съдебния състав. Факт е например, че на осъдения вече е било налагано този вид наказание също за престъпление по чл.343в, ал.2 от НК, при това по две отделни дела на СРС - НОХД №4475/15г. и НОХД 18409/13г. и в две отделни процедури по одобряване на споразумение, което предполага и неговото съгласие, което пък очевидно не може да се третира като проявено към осъдения пристрастие в негативен план, респ. отсъствие на справедлив процес по смисъла на КЗПЧОС.

В обобщение, приложените материали към първоинстанционното и въззивно дела не разкриват процесуалното поведение на съдебните състави да е в разрез с процесуалния закон, което би могло да се интерпретира като проява на негативна предубеденост или заинтересованост от изхода на делото и няма основания да се счете, че са били налице предпоставките на чл. 29, ал. 2 от НПК по отношение на някой от членовете на състава на решаващите съдилища. При това положение не може разумно да се поддържа, че срещу

осъдения е воден незаконосъобразен и предубеден процес.

Предвид изложените съображения, апелативният съд прие, че искането за възобновяване на наказателното производство по делото е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Ето защо и на основание чл.426, ал.1, вр. чл.354, ал.1, т.1 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Я. М. Б., ЕГН *****, за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 149/2017 г. по описа на Районен съд – Ямбол и ВНОХД № 178/2021г. по описа на Окръжен съд-Ямбол.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____